

[Finansministeren.]

tilsammen har krav på folkepension udover mindstebeløbet, den såkaldte indtægtsbestemte folkepension.

Der er ikke i lovforslaget bestemmelser om den skattemæssige behandling af indekskontrakter, da sådanne bestemmelser må optages i ligningsloven. Ved den enkeltes overvejelse af, om han skal oprette en indekskontrakt, må det imidlertid forventes, at skattemæssige betragtninger i høj grad vil spille ind. Derfor er der i bemærkningerne til lovforslaget redegjort for, hvorledes indekskontrakterne skattemæssigt vil blive stillet. De regler, man vil indføre for samtlige indekskontrakter — altså også kontrakter på opsparingsbasis — stemmer i det væsentlige med, hvad der i dag gælder for visse renteforsikringer og pensionsordninger. I korte træk er princippet det, at alt, hvad der indbetales i henhold til en indekskontrakt, skal kunne fradrages i indkomsten, medens alle udbetalinger skal indkomstbeskattes. I kontraktens løbetid er skatteydernes tilgodehavende i henhold til kontrakten fritaget for formueskat, og renter eller bonus, der tilskrives i denne periode, skal først indkomstbeskattes, når udbetaling finder sted. Om den nærmere udformning af beskatningsreglerne tillader jeg mig iøvrigt at henvise til bemærkningerne.

Lovforslagets regler er iøvrigt navnlig på to måder knyttet til bestemmelserne i folkepensionsloven. For det første fradrages — som jeg før har omtalt — indekstillaegget eller en del heraf i modtagerens eventuelle folkepension, og for det andet medregnes den årlige udbetaling på en indekskontrakt i modtagerens indtægt ved beregning af folkepensionens størrelse. Ved denne beregning holder man dog statens indekstillaeg udenfor.

Den omstændighed, at udbetalingerne medregnes i indtægten, fører til, at personer, som efter det 67. år har andre indtægtskilder end indekskontrakter, i visse tilfælde kun vil få et ringe udbytte af deres pristalsregulerede aldersforsikring eller aldersopsparing. Denne virkning er dog ikke særligt knyttet til det foreliggende lovforslag. Den følger af de almindelige fradagsregler ved beregning af folkepension og rammer derfor enhver indtægt indenfor

visse grænser. Man må derfor se i øjnene, at indekskontrakter fortrinsvis vil blive oprettet af personer, som regner med til sin tid at være således stillet i økonomisk henseende, at de kun har krav på folkepensionens mindstebeløb, og selv for sådanne personer kan statens garanti blive af mindre værdi, fordi indekstillaegget helt eller delvis bringes til fradrag i mindstebeløbet.

Disse konsekvenser kunne naturligvis undgås, hvis lovforslaget helt løsrives fra tilknytningen til folkepensionsreglerne, således at indekstillaeg ydes uden tilsvarende reduktion af folkepensionen, og således at den samlede pristalsregulerede ydelse holdes udenfor indtægten ved beregning af folkepensionen.

Indførelsen af sådanne lempelser — som ville føre til, at man ubeskåret kunne modtage både folkepension og udbetalinger på indekskontrakter — ville imidlertid blive meget bekostelig for staten og virkningerne ganske uoverskuelige. Det ville desuden stride imod de principper, der er lagt til grund for folkepensionsordningen, om man indfører lempeligere fradagsregler for kapitalindtægter end for arbejdsindtægter.

Bag kravet om et lovforslag som det fremsatte må man antage ligger ønsket om at fremme to formål: at give en begrænset værdisikring for opsparede midler og at stimulere den private opsparing. Det første af disse formål er forsåvidt allerede imødekommet ved de foreslåede regler i folkeforsikringsloven om et mindstebeløb til alle, idet der jo herved ydes et beløb, som med hensyn til størrelse og pristalsregulering stort set giver den konjunktursikring, som tilstræbes i den af venstre og det konservative folkeparti fremlagte skitse. Det forekommer mig, at man altfor ofte i diskussionen om mindstebeløbets berettigelse har glemt dette vigtige motiv til dets gennemførelse. Hvad angår det andet formål — at opmuntre til øget opsparing — er det vel tvivlsomt, om pristalsreguleringen vil få den ønskede virkning. Derimod er det nok sandsynligt, at den skattelempelse, som det er tanken at knytte til ordningen, vil virke opsparingsfremmende.

Der synes derfor i den foreliggende situation at være to muligheder for en logisk sammenhængende lovgivning, som kunne fortjene nærmere overvejelse. Den ene